

Arrest

nr. 70 139 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 september 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 19 maart 2011 het Belgische grondgebied binnen en dient op 21 maart 2011 een asielaanvraag in.

1.2. Op 2 augustus 2011 worden de Italiaanse autoriteiten verzocht tot terugname van verzoeker op grond van de verordening (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.3. Daar de Italiaanse autoriteiten niet binnen de in artikel 20, §1b van de Dublin II-verordening bepaalde termijn gereageerd hebben op het overnameverzoek, worden zij op 8 september 2011 op de hoogte gesteld van het feit dat zij ingevolge artikel 20, §1c van voormelde verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker (tacit agreement).

1.4. Op 9 september 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene verklaarde op 19.03.2011 in België te zijn toegekomen. Twee dagen later, op 21.03.2011, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn te “Alamkhan Khil” op (...) en over het staatsburgerschap van Afghanistan te beschikken. Aangezien betrokkene op het moment van zijn asielaanvraag op 21.03.2011 volgens de bij zijn asielaanvraag opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn werd hij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie nam betrokkene op 21.03.2011 onder haar hoede en de DVZ werd hiervan dezelfde dag per fax van op de hoogte gebracht.

Uit het Eurodacverslag van 21.03.2011 blijkt dat betrokkene asiel heeft aangevraagd in Italië. Op 08.09.2011 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 §1c verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1b van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II- Verordening) van het verzoek tot terugname dat hen op 22.08.2011 op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor door de DVZ van 18.08.2011 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder nergens anders asiel te hebben aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten in het Eurodacverslag van 21.03.2011 waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk asiel heeft aangevraagd in Italië. Betrokkene verklaarde daarop hij niet weet of zijn vingerafdrukken in Italië genomen zijn maar dat het mogelijk is. Er werd specifiek aan betrokkene gevraagd of hij in Italië geweest was, waarop betrokkene verklaarde dat hij dat niet weet. Gevraagd of zijn vingerafdrukken ooit ergens anders genomen zijn dan in België, stelde betrokkene dit niet te weten. Nadien geeft betrokkene echter wel toe dat hij in Italië geweest is voor twee dagen en dat zijn vingerafdrukken er genomen zijn maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat hij ongeveer elf maanden voor zijn gehoor op de DVZ van 18.08.2011 Afghanistan verlaten zou hebben met de auto richting Iran. Daar zou hij tien dagen verbleven hebben alvorens met de vrachtwagen naar Turkije te reizen. Daar zou hij eenentwintig dagen verbleven hebben alvorens met de vrachtwagen naar Griekenland te reizen waar hij gedurende twee maanden in een “safehouse” in Athene verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij de boot naar Italië genomen hebben waar hij twee dagen verbleven zou hebben en zijn vingerafdrukken genomen werden in “Benevento”. Betrokkene zou daarna zijn vrijgelaten en met de trein naar Frankrijk gereisd zijn en zo verder naar België waar hij op 19.03.2011 zou zijn aangekomen en op 21.03.2011 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Vooreerst dient met betrekking tot de door betrokkene bij zijn asielaanvraag op 21.03.2011 opgegeven geboortedatum te worden opgemerkt dat de op 21.03.2011 DVZ twijfels uitte omtrent de leeftijd van betrokkene. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie liet vervolgens op 07.07.2011 door het Universitair Ziekenhuis Brussel (UZ Brussel), Kinderziekenhuis, Laarbeeklaan 101 te 1090 Brussel een medisch onderzoek uitvoeren teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van het medisch onderzoek luidt dat op basis van dat medische onderzoek met een redelijke wetenschappelijke zekerheid gesteld wordt dat de leeftijd van betrokkene, J. Z. {..}, op datum van 07.07.2011 geschat kan worden op 20,1 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar en dat betrokkene derhalve meer dan 18 jaar oud is. De DVZ werd er op 15.07.2011 per fax van op de hoogte gebracht van dit resultaat en dat de plaatsing van betrokkene onder de hoede van de Dienst Voogdij derhalve vervalt. Betrokkene dient dan ook als meerderjarige beschouwd te worden.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene tijdens zijn asielprocedure op 18.08.2011 een kopie van een Taskara (2336091) neerlegde. Met betrekking tot deze neergelegde kopie dient te worden opgemerkt dat het hier een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien dient met betrekking tot de kopie van deze Taskara te worden vastgesteld dat de gekopieerde Taskara is uitgegeven op 26.06.2011. Dat betrokkene een kopie van een document

voorlegt dat in Afghanistan zou zijn uitgegeven op 26.06.2011 terwijl uit het Eurodacverslag van 21.03.2011 blijkt dat betrokkene op 25.02.2011 in Italië was, hij volgens zijn eigen verklaringen op 19.03.2011 in België zou zijn aangekomen en op 21.03.2011 asiel aanvraag in België laat ernstige twijfels ontstaan over de herkomst van dit document.

Dat betrokkene bovendien in zijn gehoor voor de DVZ op 18.08.2011, nadat hij geconfronteerd werd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 21.03.2011 waaruit blijkt dat zijn vingerafdrukken op 25.02.2011 in Italië zijn genomen, verklaarde dat hij niet weet of hij in Italië geweest is (DVZ, vraag 14) en dat hij niet weet of zijn vingerafdrukken er genomen (DVZ, vraag 14) om nadien toch te verklaren dat hij in Italië geweest is gedurende twee dagen en dat zijn vingerafdrukken er werden genomen (DVZ, vraag 14 & 21), ondermijnt op cruciale wijze de geloofwaardigheid van het geheel van betrokkene zijn verklaringen. Deze vaststelling laat niet langer toe om enig geloof te hechten aan de verklaringen van betrokkene en toont aan dat betrokkene doelbewust getracht heeft om de Belgische autoriteiten te misleiden wat betreft eerdere asielaanvragen en verblijfsplaatsen. Dergelijke houding is op geen enkel moment in overeenstemming te brengen met de verplichting van de asielzoeker om de autoriteiten die zijn asielverzoek registreren van in het begin te voorzien van correcte en coherente verklaringen.

Op basis van de resultaten in het Eurodacverslag van 21.03.2011 werd op 22.08.2011 voor betrokkene een verzoek tot terugname op basis van art 16.1.c van de Dublin-II-Verordening overgemaakt aan de Italiaanse autoriteiten. Op 06.09.2011 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van de Italiaanse autoriteiten ontvangen. Op 08.09.2011 werden de Italiaanse autoriteiten er dan ook via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 §1c van de Dublin- II- Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1b van de Dublin-II-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 22.08.2011 op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt. Op basis van art. 20 §1c van de Dublin-II-Verordening wordt Italië dan ook de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon .

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat diens asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Betrokkene toont ook op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar Afghanistan en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat

er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Op basis van de bovenstaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Tijdens zijn Dublin-gehoor door de DVZ van 18.08.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene dat iedereen zegt dat België een heel goed is en dat hij daarom naar hier wilde komen en dat het in Griekenland heel slecht was (DVZ, vraag 19). Wat betreft betrokkenes verklaringen dat iedereen zegt dat België een heel goed land is, dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze informatie heeft van "horen zeggen" en hij deze verklaringen niet in het minste aantoon. Wat betreft de opmerking van betrokkene dat het in Griekenland heel slecht was, dient te worden opgemerkt dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag en niet Griekenland. De verklaring dat het in Griekenland heel slecht was, is derhalve niet relevant (DVZ, vraag 19). Ze voedt echter wel het vermoeden dat betrokkene dit inroept uit "opportunisme" in de veronderstelling dat het louter vermelden van een slechte situatie in Griekenland de Belgische autoriteiten er zou toe brengen of zou toe verplichten de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen tengevolge bepalingen in het arrest M.S.S. v België en Griekenland van het EHRM van 21.01.2011. De Belgische autoriteiten zijn echter geenszins van plan om hieraan een positief gevolg te geven, zeker niet gezien de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene en de misleidende en incoherente verklaringen die betrokkene aflegt in het kader van zijn asielaanvraag.

Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat die er niet zijn (DVZ, vraag 21). Betrokkene verklaarde bijkomend dat hij in Italië gezegd heeft dat hij naar België wilde en dat ze hem daarom na het maken van zijn vingerafdrukken zouden hebben vrijgelaten. Er zijn derhalve geen redenen die een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden rechtvaardigen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 18.08.2011 dat die in orde is (DVZ, vraag 20). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat betrokkene omwille van zijn gezondheidstoestand niet in staat zou zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382, art. 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en. 16.1.c, art. 20 §1b en art. 20 §1c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering (hierna: de Vreemdelingenwet) en de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker tevens de schending beoogt op te werpen van artikel 3 van het EVRM.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de

akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, alsook de artikelen 16.1.c en 20, §1b en c van de Dublin II-verordening en naar het feit dat de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker aan Italië toekomt. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker in essentie betoogt dat hij bij een terugwijzing naar Italië een onmenselijke behandeling dreigt te ondergaan, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.4. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.5. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.6. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.7. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker in essentie dat uit recente rapporten duidelijk blijkt dat de omzetting van onder meer de Procedurerichtlijn en de Opvangrichtlijn niet correct gebeurde. Verzoeker vervolgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken gelet op het voorgaande minstens schriftelijke garanties aangaande een correcte behandeling van de asielpcedure en aangaande de mogelijkheid tot opvang had dienen te vragen aan de Italiaanse overheden. Verzoeker verwijst ter ondersteuning van zijn betoog naar enkele artikelen die hij voegt bij zijn verzoekschrift.

2.8. Vooreerst merkt de Raad op dat het risico op een onmenselijke behandeling in Italië door verzoeker voor het eerst wordt aangevoerd in zijn verzoekschrift. Verzoeker heeft tijdens zijn Dublininterview van 18 augustus 2011 geenszins melding gemaakt van enig probleem in Italië. Integendeel, op de vraag *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om u overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?”* antwoordde verzoeker *“Nee. Ik heb in Italië gezegd dat ik van plan was om naar België te gaan en daarom hebben ze me na het maken van de vingerafdrukken vrijgelaten.”* Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij de overheid verwijt geen schriftelijke garanties te hebben gevraagd aangaande een correcte behandeling van de asielaanvraag en aangaande de mogelijkheden tot opvang. Bij gebrek aan enige indicatie kan het verweerder immers niet ten kwade worden geduid de thans in het voorliggend verzoekschrift voor het eerst aangevoerde specifieke vrees niet te hebben onderzocht. Bovendien gaat verzoeker met zijn betoog inzake opvang voorbij aan de concrete motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt: *“De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.”*

2.9. Tegenover het motief in de bestreden beslissing dat zijn asielaanvraag zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat uit recente rapporten duidelijk blijkt dat de omzetting van onder meer de Procedurerichtlijn en de Opvangrichtlijn niet correct gebeurde, en dat een aantal aspecten van de Italiaanse procedure in strijd is met deze richtlijnen. Deze informatie betreft hij uit een door hem bijgevoegd rapport met de titel

“Asiel in Zuid-Europa”, van de hand van A. Ricci Ascoli, jurist bij de afdeling Programma's Mensenrechtenbeleid van Amnesty International. Dit algemeen artikel volstaat op zich evenwel niet om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM. Meer nog: de auteur zelf schrijft in haar inleiding dat ze *“niet denk(t) dat met succes een Dublinoverdracht kan worden voorkomen.”* Bovendien blijkt dat het artikel zelf aangeeft dat het rapport aangaande de verhoren door de Commissione Centrale dateert van 2005 en dat de Commissione Centrale ondertussen is opgevolgd door de Commissione Nazionale, alsook dat het niet bekend is of de manier van horen en de lengte en de inhoud van de interviews is gewijzigd. Voorts blijkt het verslag een aantal onzekerheden weer te geven en zich grotendeels toe te spitsen op de specifieke problemen die asielzoekers die via het eiland Lampedusa in Italië aankomen, ondervinden. Aangezien verzoeker door de Belgische autoriteiten zal worden overgedragen aan de Italiaanse overheid, toont hij op geen enkele wijze aan dat deze informatie erop wijst dat een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot het door hem bijgevoegde internetartikel met als titel *“Le HCR mène des entretiens avec des demandeurs d’asile refoulés en Libye”* dat ook specifiek betrekking heeft op de bootvluchtelingen die voor het eiland toekomen.

2.10. Het komt aan verzoeker toe om in concreto aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt in het geval van terugleiding naar Italië. Bovendien worden de bronnen waarnaar verzoeker verwijst en die een algemene situatie beschrijven niet gestaafd door andere bewijselementen met betrekking tot de specifieke beweringen van verzoeker en kunnen deze artikelen bezwaarlijk worden geduid als ‘recent’ daar zij dateren van 2009. Verzoeker heeft, blijkens de stukken in het administratief dossier, Italië vrijwillig verlaten. Op de vraag of er een specifieke reden was waarom hij in België een asielaanvraag indiende verklaarde verzoeker dat iedereen zegt dat België een goed land is en dat hij daarom naar hier wilde komen en dat Griekenland heel slecht is. Verzoeker gaf geen informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing de motiveringsplicht of artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER